

[Bramsnæs.]

Opmærksomhed paa. Det er den kendte Historie om Strudsen, der stikker Hovedet i Busken og siger til sig selv: Her er saamænd ingen Fare. Det ærede Medlem er saa ganske sikker paa, at der kan komme ligesaa mange Landstingsvalg, det skal være, den konservative Blok i dette Ting er ikke i Fare. Det kunde dog være, at Strudsen — i dette Tilfælde den konservative Struds — fik Hovedet ud af Busken og opdagede, at Faren var nær. Men naturligvis, naar man ikke ønsker at se Faren, slaar man sig til Taals, saa er man nøjsom, saaledes som man er nødt til at være i dette Tilfælde med den Trøst at stikke Hovedet i Busken.

Til den højtærede Statsminister, der ogsaa beskæftigede sig med disse Spørgsmaal, skal jeg kun sige, at jeg ikke agter at komme ind paa en storpolitisk Debat om, hvad der er Frisind, og hvad der er reaktionært. Den højtærede Minister mener jo, at det mest reaktionære er Socialdemokratiet, og jeg gaar ud fra, at han mener, at det mest frisindede er det nuværende Ministerium. Ja, det afhænger jo af Øjnene, som ser, hvad man vurderer det til. Jeg ved i alt Fald, at den højtærede Minister og jeg ikke forstaar det samme ved Frisind. Hvis den højtærede Minister vil kalde *det* Frisind, som er udtrykt i den Lovgivning, der er fremmet af det nuværende Ministerium, hvor man har vedtaget Nedskæringer, der gaar ud over den fattige Del af Befolkningen, hvor man har vedtaget Skattelove, der begunstiger den velhavende Del, maa jeg erklære, med Haanden paa Hjertet, at jeg aldrig har tænkt, at Ordet Frisind kunde forbindes med den Slags politiske Handlinger.

Schovelin: Jeg vil sige til den højtærede Statsminister, at naar han overfor de Bevillinger, som jeg gjorde en spøgefuld Anmærkning ved, gav sig til at forsvare dem og derigennem søgte at paavise, at de Eksempler, jeg havde valgt, kun var ubetydelige eller lidet sigende, viste han efter min Mening kun ved sin Argumentation, hvorledes man overhovedet kommer ind paa den Slags Bevillinger, men ikke, at det var berettiget at optage dem. Det ved vi alle sammen, at om disse Bevillinger kan det siges: Jamen, Herregud, det er jo

ikke noget stort Beløb, og selve Formaalet er i og for sig saa sødt, som jeg sagde om det Tilfælde, hvor det gjaldt Uddannelsen af Lærerinder til Husholdningskursus. Men det er netop det farlige Ræsonnement. Det er klart, at de ikke er kommet ind paa Finansloven, fordi de var ganske taabelige, men fordi vedkommende Rigsdagsmand eller vedkommende Minister, der havde foreslaet dem, havde, hvad skal jeg sige, ladet Hjertet løbe af med sig, og fordi i et givet Øjeblik Statskassen bugnede — af sidste Slags Øjeblikke er der for øvrigt ikke mange i dansk Finanzhistorie; man har da sagt, at det Formaal er i og for sig fortræffeligt. Men deri ligger netop Bristen, der er Faren. Der er ingen af disse forskellige Bevillinger, om hvilke man ikke kunde sige, at de i og for sig nok kunde fortjene Støtte, men Spørgsmaalet er, om de kan fortjene Statsstøtte, Spørgsmaalet er, om man i en Finans-tid som den nuværende og under en Besparelsesæra kan tage disse Bevillinger. Og naar jeg nævnte disse Smaabevillinger og ikke tog flere med, var det, fordi der var en særlig Symbolik i de Bevillinger, jeg slog ned paa.

Her kan jeg straks gøre en Bemærkning til det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs). Jeg forstod jo, at han ønskede, om jeg maa sige, at pudse alle Kvinder i Landet, der interesserer sig for Husgerning, paa mig. Men det tror jeg nu ikke gaar i den Anledning. Vore Kvinder er vel nok saa politisk forstandige nu, at de forstaar, hvorledes Sammenhængen er, og at de meget godt kan klare sig og gøre god Husgerning i Tusinder af danske Hjem uden denne lille Bevilling til Uddannelse af Lærerinder i Husholdningskursus.

Til Finansministeren vil jeg gerne sige først med Hensyn til Spørgsmaalet om Landstingets Finansudvalgs Funktion, at det glædede mig særdeles at høre — og der kan jeg ganske slutte mig til den ærede Formand for Finansudvalget —, at netop de Linier, som den højtærede Finansminister angav, var de ledende Linier for, hvorvidt denne eller hin Sag skulde forelægges Landstingets Finansudvalg. Men jeg maa dog sige — og saa vidt jeg hørte ganske i Overensstemmelse med den højtærede Formand for Landstingets Finansudvalg —, at saa er man egentlig ikke kommet videre